

HEILIGE CHRISTOFFELPAROCHIE GODS WOORD OP ZONDAG

Evangelie, overweging en andere berichten
van het pastoresteam

Nr. 26 september 2020, 25^e zondag door het jaar

Welkom!

Deze zondag wordt, aan het begin van de vredesweek, op vele plaatsen vredeszondag gevierd. Vrede heeft te maken met rechtvaardigheid. Juist deze zondag lezen we een evangelie waar het in onze ogen al snel gaat om onrechtvaardigheid.

We lezen de parabel van de arbeiders van het elfde uur, een weerbarstige, moeilijk te verteren parabel; zij die vlak voor zonsondergang maar één uurtje hebben gewerkt krijgen hetzelfde loon als zij die de hele dag in de hitte hebben gezwoegd. God hanteert blijkbaar andere normen dan wij. Zijn oordeel staat soms haaks op het onze.

Evangelie

Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Matteüs 20,1-16a

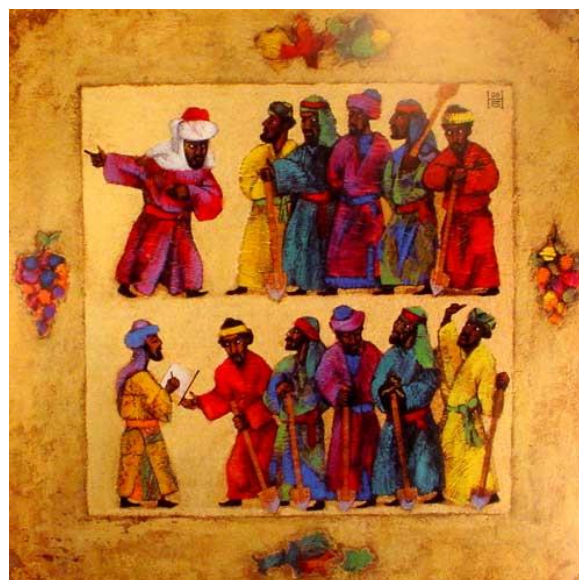
In die tijd vertelde Jezus aan zijn leerlingen de volgende gelijkenis: ‘Met het Rijk der hemelen is het als met een landeigenaar die vroeg in de morgen uitging om arbeiders te huren voor zijn wijngaard. Hij werd het met de arbeiders eens voor een denarie per dag en stuurde ze naar zijn wijngaard. Rond het derde uur ging hij er weer op uit en zag nog anderen werkeloos op de markt staan. En hij zei tot hen: Gaat ook naar mijn wijngaard en ik zal u geven wat billijk is. En zij gingen. Rond het zesde en negende uur ging hij nog eens uit en deed hetzelfde.

Rond het elfde uur ging hij opnieuw uit en vond er weer anderen staan. Hij zei tot hen: Wat staat ge hier de hele dag werkeloos? Ze antwoordden hem: Niemand heeft ons gehuurd. Daarop zei hij tot hen: Gaat ook gij naar mijn wijngaard.

Bij het vallen van de avond sprak de eigenaar van de wijngaard tot zijn rentmeester: Roep de arbeiders en betaal hen uit, te beginnen met de laatsten en zo tot de eersten. Toen de arbeiders van het elfde uur kwamen, kregen zij elk een denarie; toen nu ook de eersten kwamen meenden dezen dat zij meer zouden krijgen, maar ook zij kregen ieder de overeengekomen denarie. Ze namen hem wel aan, maar begonnen tegen de landeigenaar te morren en zeiden: Dezen hier, die het laatst gekomen zijn hebben maar één uur gewerkt, en gij stelt ze gelijk met ons die de last van de dag en de

brandende hitte hebben gedragen. Maar hij antwoordde een van hen:

Vriend, ik doe u toch geen onrecht! Zijt gij niet met mij overeengekomen voor een denarie? Neem wat u toekomt en ga heen. Ik wil aan degene die het laatst gekomen is, evenveel geven als aan u. Mag ik soms met het mijne niet doen wat ik verkies, of zijt ge kwaad, omdat ik goed ben? Zo zullen de laatsten de eersten en de eersten de laatsten zijn.’

Ter overweging

Je urenlang drie slagen in de rondte werken en net zoveel loon krijgen als iemand die een uurtje heeft gewerkt! Als dat je gebeurt, en je bent een beetje assertief, dan stap je op je werkgever af om verhaal te halen. Dit is dan ook precies wat de arbeiders doen die een dag lang hebben gewerkt in de wijngaard van een landheer. Aan het einde van de werkdag zien ze hoe andere arbeiders, die veel korter hebben gewerkt, hetzelfde loon krijgen uitgekeerd als zichzelf. Als dat geen groot onrecht is!

Als hoorders of lezers worden wij meegenomen in hun desillusie.... Blijkbaar gelden in de wereld van God, in zijn wijngaard andere regels. Misschien zijn wij teveel bepaald door het winst- of nuts denken van onze tijd. We doen of laten dingen om het voordeel dat we er aan hebben. Hoe langer je lid blijft van een bepaalde club, hoe groter je voordeel.

Maar in de wereld van het geloof gelden andere regels. Want ook daar gaat het om in dit evangelie. De wijngaardenier is God die graag wil dat wij aan het werk gaan in zijn wijngaard: onze wereld. En in die wereld van geloof gelden andere regels. Trouw kerklid zijn, jarenlang je inzetten als bestuurder of vrijwilliger, elke dag tijd nemen voor bezinning en gebed: je hebt geen recht op voordeel of voorkeur van de goede God.

Onze inzet voor kerk en samenleving, onze trouw aan het geloof van onze jeugd bouwen geen buffer op voor moeilijke tijden, geven geen streepje voor. De liefde die je van God krijgt is niet groter wanneer we twintig jaar zo geleefd hebben dan wanneer we maar drie jaar zo leefden.

Mensen kijken anders, maar God gunt iedere mens dat wat nodig is om te leven, niet meer en niet minder.

Wij horen dit evangelie aan het begin van de vredesweek. Jezus leert ons om voldoening te vinden in dat wat genoeg is om van te leven: voldoende inkomen, voldoende huisvesting, voldoende aandacht en liefde. Hoeveel onvrede in de wereld en in onszelf komen niet voort uit het feit dat we vaak meer willen dan we eigenlijk nodig hebben? Hoeveel onvrede komt niet voort uit een ongelijke verdeling van bezit, van vruchtbare grond, van kans op ontplooiing en geluk? We laten ons te vaak leiden door het economisch principe van de werkers van het eerste uur, dat alle inzet en prestatie in geld moet worden beloond. Is de vraag wat iets kost niet de vraag die ons doen en denken het meest bepaalt?

Hoeveel ruimte is er nog voor kosteloze gulheid en goedheid, voor welgemeende betrokkenheid?

Hoeveel ruimte voelen we om een ander voordeel en levensruimte te gunnen?

Jezus houdt ons voor: in de ogen van God zijn alle mensen gelijkwaardig, heeft iedere mens recht op een gelijke portie liefde, aandacht en zorg.

Dat we ons door dat principe laten leiden bij ons zoeken naar toekomst van vrede en naar toekomst voor onze wereld.

Gebed

Barmhartige God, uw goedheid gaat uit naar alle mensen: naar hen die trouw zijn, of trouw zijn gebleven, maar ook naar hen die het laatste uur zijn gekomen. Wonderbaar zijn uw wegen.

Wij bidden en verlangen: dat ook wij op onze beurt in staat zijn tot ruimhartige goedheid, dat wij werken aan vrede en gerechtigheid, dichtbij en ver weg.

Door onze Heer Jezus Christus, uw Zoon, die met u en de Heilige Geest leeft in eeuwigheid. Amen.

Gedicht

Duurzame vrijheid

De vrijheid is een kostbaar pand
voor ieder volk, voor ieder land;
maar hoe verhoudt mijn vrijheidswens
zich tot die van mijn medemens?

Hoe kan er ruimte zijn voor jou én mij?
Hoe komt een mens van 'ik' naar 'wij'?
Hoe kan de vrijheid duurzaam zijn,
als je niet sámen vrij kunt zijn?

Wat ware vrijheid nodig heeft,
is de erkenning dat je leeft
dankzij het wonder, dat je voelt
in wat uit liefde wordt bedoeld.

En deze liefde leeft in iedereen,
zij maakt je vrij, zij maakt ons één.
Als zij zich toont uit jou en mij,
dan kan er duurzaam vrijheid zijn.

Het lijkt een tegenstrijdigheid,
zo'n vrijheid in verbondenheid,
maar wie de brug steeds weer kan slaan,
die zal zijn weg in vrijheid gaan.

*Uit: materiaal vredesweek PAX.
Tekst: Hans Reinold*

We wensen u een prettig weekend toe
Het pastoresteam

Voor de kinderen

TeVREDEn

Toen de eekhoorn die morgen wakker werd, wist hij het zeker. Het was tijd. Hij voelde het aan de wind die de bladeren deed ritselen. Sommige bladeren begonnen al te verkleuren. De eekhoorn voelde een vreemde drang van binnen. Op dat moment kwam de olifant langs. Hij wilde gedag zeggen, maar in plaats van dat er woorden kwamen, kwam er een grote straal beukennoten uit zijn slurf.

olifant: “Voor jou.”

eekhoorn: “Hoe weet jij dat het tijd is?”

olifant: “Tja, niet zo moeilijk, want de beukennoten gaan vallen! Vandaar....”

eekhoorn: “Blijf, dan vieren we feest. Wacht, ik zal ook de anderen uitnodigen.”

In de tussentijd ging de olifant verder met het verzamelen van beukennoten voor de eekhoorn. Hij zoog ze op met zijn slurf en blies ze op een grote hoop weer uit. Toen de eekhoorn terug kwam met de mier, lag er al een aardig bergje.

mier: “Heb je taart? We gaan toch feest vieren?”

eekhoorn: “Nee, wacht, we moeten er allemaal zijn. Ik ga kijken waar de egel blijft.”

Het begon al aardig warm te worden. De mier ging ijverig aan de slag met de beukennoten.

mier: “Ik ga een taart maken in de tussentijd. Geen feest zonder taart en we hebben beukennoten genoeg.”

De mier was zo verdiept in zijn taart dat hij niet zag dat de egel aankwam samen met de eekhoorn. Op elke stekel zat een beukennoot.

egel: “Ik kan niet zo veel doen als jullie, maar ik heb mijn best gedaan.”

eekhoorn: “Wat ziet dat er leuk uit!”

olifant: “Wanneer begint het feest? Ik begin er een beetje genoeg van te krijgen, zie je. Ik moet steeds

verder weg om nog genoeg beukennoten te kunnen vinden.”

eekhoorn: “Nog even, slak moet nog komen.”

mier: “Maar het is al bijna avond. Kunnen we niet alvast beginnen?”

eekhoorn: “Nee, ik ga wel kijken waar hij blijft.” Eindelijk kwam de slak buiten adem aan. Op zijn huisje lag één beukennoot.

slak: “Ik dacht nog, ik haal het nooit, maar het is gelukt.”

Ondertussen had de mier de tafel gedekt.

eekhoorn: “Kom, alle dingen zijn gereed. Slak mag ik jou als eerste uitnodigen? Jij hebt er het langste over gedaan om hier te komen.”

De eekhoorn zette een groot stuk taart neer voor de slak die bloosde van genoeg.

eekhoorn: “Nu jij, egel.”

En de eekhoorn zette net zo’n stuk voor de egel neer.

De mier en de olifant keken elkaar aan. De mier dacht:

mier: “Als zij zo’n groot stuk krijgen, krijgen wij vast een veel groter stuk. Ik heb bijna vanaf het begin aan de taart gewerkt en de olifant was hier voor dag en dauw.”

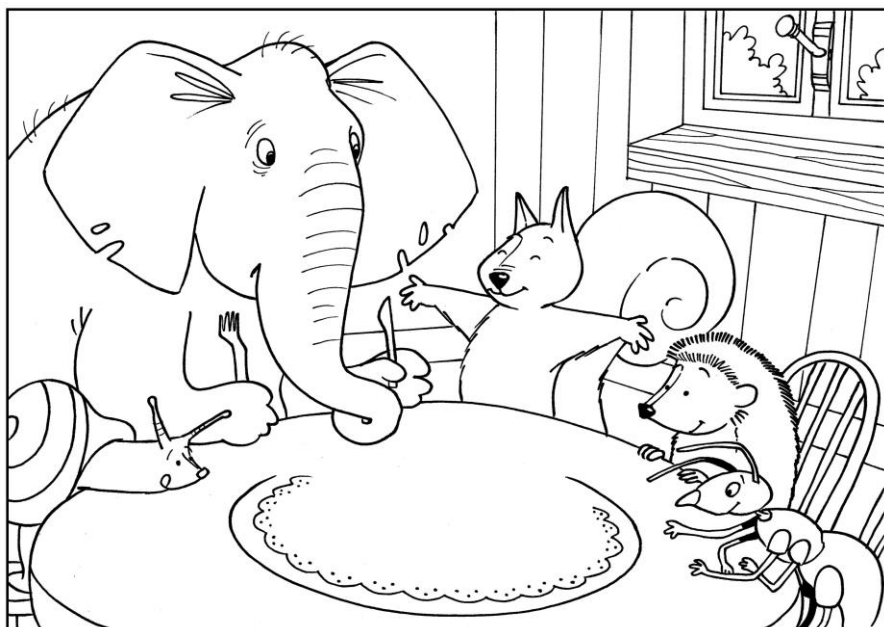
Maar dat viel tegen. De eekhoorn zette hetzelfde stuk voor de mier en de olifant neer. Het gezicht van de olifant betrok. Ook de mier keek niet blij.

eekhoorn: “Niet tevreden? Bij mij krijgt iedereen evenveel. Niemand is hier meer dan een ander.”

De mier kreeg een kleur en verslikte zich bijna in een hap.

olifant: “Ik vind het niet helemaal eerlijk. Je bent te goed voor deze wereld.”

En in één hap was zijn stuk taart verdwenen.

Hoe zou jij de taart verdelen?